

Lalůček a žena

Bylo pozdě večer. Budova, přes den tak rušná, jí byla prakticky opuštěná a vzduchotechnika z jakýchsi důvodů vypnutá, takže bylo noční ticho a každým jejím krokem po chodbě se stával pěkňáčkem strašidelný ozvěny. To mě zneklidňovalo, což jsem přičítala tomu, že jsem žena.

Zastavila jsem se u rozměrného dekorativního plátna na zdi, které jí muselo být snad desetkrát přemalováno, a všimla jsem si, že v její kanceláři není zhasnuto.

Otevřeš dveře, ucítla jsem tu zatuchlou vůni knih, které se tu objeví pokaždé, když správa budovy vypne vzduchotechniku. Spatřila jsem ji, jak sedí sama, v potměšilé kanceláři s nočním městem za okny, a listuje rozměrnou knihou, jako by pro ni měla přestat existovat.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji.

„Ahoj,“ odpověděla mi se zrakem stále upřeným na stránky. Ale přestala listovat, zřejmě jsem pochopila, že mě poslouchá.

„Co tu je? dříve?“ zeptala jsem se jí.

„Právě jsem našla význam slova lalůček, tak k němu hledám souvislosti,“ zněla její odpověď, jako vždy nepravděpodobně, ale vskutku upřímně.

„A co to tedy je?“ řekla jsem.

„Zdrobnělina od slova lalok, jež znamená: oblíbený? se státním orgánem,“ řekla se zaujetým a jako nějaký robot vyčkávala na další otázku.

„Prděl,“ řekla jsem tehdy pobaveně.

Ani nezaváhala a prohlásila: „Prděl je vulgarismus s významem zadnice, což znamená: sedací stůl lidského těla.“

To už jsem dostala z chvat smůchu. I dnes mě její udivuje, že přesto, jak dlouho už ji znám, mě ty její nečeské reakce stejně pokaždé rozruší a vyvedou z míry. Možná bych o nich neměla uvažovat jako o nečeských, jsou to prostě její reakce, ale mě vůbec nenapadá, jak jinak o nich uvažovat.

Všimla jsem si, že se ke mně přidala a tak se smála. Dodnes nevím, zda se smála tomu, že jsem se rozesmála já, nebo prostě proto, že jsem se začala smát jí, ale jsem si jistá, že se nasmála z toho důvodu jako já.

„Já už jdu domů,“ měj se tu hezky,“ rozloučila jsem se.

Zamyslela se, co by na to řekla, a dospěla k odpovědi: „Na shledanou.“

Mnoho lidí by takovou odpověď nepotřela, ale mě ano. Odcházela jsem dle chodby k výtahům a už jsem se necítla tak sama. Byla tam se mnou myšlenka na ni. Pro ni gender nikdy nic neznamenal. Přes všechny rozdíly mezi námi jsem vlastně toužila být víc jako ona, být sama sebou, na místě, které mi vyhovuje, s lidmi a věcmi, které miluji. Ale jsem žena.